

derfor, og derhos er der ogsaa en af ham selv anført Betragtning, som taler derimod; men det forekommer mig ogsaa, at det i flere Henseender vilde være upassende. Er det nemlig virkelig begrundet i den rigtige Opfattelse af vor guddommelige Religionsstifters Lære, at et Ægteffab altid er syndigt, som indgaaes af den, der er skilt fra sin forrige Ægtefælle, kan jeg ikke indsee, hvorledes Præsten bliver uden Synd, fordi han sanctionerer dette Ægteffab som Statens Tjener og ikke som Præst; thi det Syndige eller det, som han maatte gøre sig Samvittighed over, det er, at maatte være Medskab til at faae en saadan Forening iværksat; men, enten han gjør dette i den ene eller den anden Dragt, i forskjellige Former eller med forskjellig Tale, synes væsentligt at være det Samme. Ialtfald troer jeg, at der vilde være mangfoldige, netop af de Præster, som gjøre sig Skrupler over at forrette Vælsker ved adskillige af de Ægteffaber, som vore borgerlige Love tilstede, ogsaa ville gjøre sig Betænkeligheder ved som Statens Tjenere at forrette dem, ligesom jeg overalt troer, at Præsterne saalidet som muligt bør beskæftiges med reent borgerlige Forretninger. De fleste borgerlige Forretninger, som Præsterne have, staae i Forbindelse med deres geistlige Embede. De resultere deels af Fattigforsørgelsen, som fra den første Christne Kirkes Tid har været en Sag, som Menighedens Forstandere have taget sig af, og staae deels i Forbindelse med Undervisningsvæsenet og med det Tilsyn, som Præsterne skulle føre med Menighedernes Sædelighed. Men her skulde Præsten foretage en Handling, som baade maatte være anstødelig for ham, og som slet ikke har nogen kirkelig Gjælden, den skulde han foretage som en reent borgerlig Embedshandling. Derimod forekommer det mig, at, naar man skal have borgerligt Ægteffab, saa maa det enten indgaaes for Dyrigheden, dog ikke paa Naadhuset eller til Thinge, men paa Dyrighedens Contoir eller paa et andet Sted, saa at ingen Offentlighed derved fandt Sted. Det kunde i Kjøbenhavn være for Magistraten, og turde paa andre Steder maaskee rettere skee for Amtmanden, end for en underordnet Dyrighed, hvilket jeg dog ikke anseer for sær-

deels vigtigt. Eller ogsaa kunde der være en anden Form, som jeg troer vilde være mere tilraadelig, nemlig at det skete for Notarius Publicus. Men det maatte iagttages, at Underfølgelsen om, at de lovbestemte Betingelser vare tilstede, forud maatte skee af Dyrigheden, medens derimod Notarius modtog Dyrighedens samsten og gav Forsikkring om, at Bedkommende gavedes Samtykke til Ægteffabet. Det er ogsaa saaledes andre Steder, hvor borgerligt Ægteffab finder Sted. Den norske Disfenterlov, som blev givet 1845, og som i enkelte Tilfælde tillader borgerligt Ægteffab, dog aldrig, naar nogen af Personerne henhøre til Folkekirken, eller, som man efter de norske Forhold maa kalde det, Statskirken, den foreskriver, at i saadanne Tilfælde skal Foreningen indgaaes for Notarius Publicus, og det troer jeg ogsaa vilde være det meest passende, medens derimod Prøvelsen af de Documenter, som skulle oplyse, at Bedkommende ere i det Tilfælde, hvor der saaledes maa forholdes, overlades til Dyrigheden.

Med Hensyn til de Forskrifter, som indeholdes i § 4 og de paafølgende Paragrapher, for at tilvejebringe Sikkerhed for, at der Intet er til Hinder for Ægteffabets Indgaaelse, da forekomme disse mig at være ganske mærkeligt ufuldkomne. Der gives vist ikke noget Sted, hvor Kundgjørelse af det Ægteffab, man har istinde at indgaae, skeer paa en saaledes intetstgende Maade, som her. Det hedder, at det skal forkyndes til Thinge. Man veed jo dog vel, at, hvad der foregaaer til Thinge, det bliver kun lidet bemærket; det er kun meget Faa, uden Retsvidnerne, som indfinde sig til Thinge, og det er derfor altid, hvor vore Love have foreskrevet en Kundgjørelse, som virkelig skal komme til offentlig Kundskab, bestemt, enten at den skal skee paa anden Maade end ved Forskyndelse til Thinge, eller ogsaa, naar der skeer Forskyndelse til Thinge, saa tillige ved Hjælp af andre Midler. Det skete tidligere fra Prædikestolen, og nu deels ved Kirkestævne og deels ved Udsalg paa offentlige Steder, ved Indrykkelse i Aviserne. Saaledes er det til Exempel anordnet ved Oplysning af Gittogods. Indkaldelse af Creditorer skal ogsaa skee ved offentlig Bekjendtgjørelse, saa at den virkelig kan